

UZASADNIENIE

W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11.08.2016 roku Stowarzyszenie (...) reprezentowane przez Zarząd zwróciło się do Towarzystwa Budownictwa (...) Spółka z o.o. w B., którego prezesem był oskarżony J. R. o udostępnienie informacji publicznej w zakresie: udostępnienia w formie skanu pełnej dokumentacji (uchwały, protokoły, decyzje i inne dokumenty powiązane) z Walnego Zgromadzenia Wspólników, Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników, posiedzeń zarządu, Rady Nadzorczej Spółki za okres od stycznia 2015 do czerwca 2015 r. wskazano, że lista ma zawierać informacje takie jak daty, nazwę, organ który je wydał oraz ilość wydanych decyzji, uchwał, protokołów.

Powyższy wniosek wpłynął do Spółki (...) w dniu 12 sierpnia 2016 roku.

W dniu 7 września 2016 roku Spółka (...) w odpowiedzi na złożony przez Stowarzyszenie wniosek zwróciła się o udzielenie informacji przez Stowarzyszenie co do interesu publicznego jakim jest podyktowany wniosek określając termin na udzielenie odpowiedzi w terminie do dnia 15 września 2016 roku. Jednocześnie spółka wskazała, że z uwagi na oczekiwanie na odpowiedź Stowarzyszenia odpowiedź na wniosek zostanie udzielona przez (...) Sp. z o.o. do dnia 22 września 2016 roku.

Stowarzyszenie (...) nie udzieliło odpowiedzi na pismo wystosowane przez TBS B..

Jednocześnie Prezes Zarządu TBS w B. J. R. po dniu 22 września 2016 r. nie udzielił odpowiedzi na złożony wniosek, jak również nie wydał decyzji odmownej w tym zakresie do dnia 13.04.2018 roku.

Stowarzyszenie (...) w związku z brakiem odpowiedzi na złożony wniosek w dniu 8 lutego 2018 roku złożyło skargę do WSA we Wrocławiu na bezczynność spółki zarzucając jej naruszenie art. 61 ust 1 Konstytucji RP, art. 1 ust 1 w zw. z art. 10 ust 1, art. 13 ust 1 i 2 oraz art. 16 ust 1 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej poprzez nieudzielenie odpowiedzi w ustawowym terminie zgodnie z żądaniem wniosku.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we W. wyrokiem z dnia 3 lipca 2018 roku IV SAB/Wr 50/18 w pkt 1 wyroku umorzył postępowanie sędowo-administracyjne w zakresie zobowiązania TBS Sp z o.o. z/s w B. do rozpatrzenia wniosku TBS B. z/s w P. z dnia 11.08.2016r. , w pkt 2 stwierdził, że bezczynność TBS z/s w B. w rozpatrzeniu wniosku miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa. W pkt 3 wymierzył TBS w B. grzywnę w wysokości 500 złotych. W pkt 4 oddalił wniosek SM (...) w P. o zasądzenie od Towarzystwa Budownictwa (...) kwoty 4516,69 złotych, a w pkt 5 zasądził od TBS B. na rzecz SM (...) z/s w P. kwotę 116 ,90 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

W uzasadnieniu wyroku Sąd ten wskazał, że postępowanie zostało umorzone z uwagi na fakt, że Spółka (...) w B. poinformowała WSA w dniu 13.04.2018r. że w odpowiedzi na wniosek z dnia 11 sierpnia 2016 roku nr SM/ (...) została stworzona lista dokumentów z Walnego Zgromadzenia Wspólnikowi posiedzeń zarządu oraz Rady Nadzorczej spółki za okres od stycznia 2015 r. do czerwca 2015 r. którą przesłano SM (...).

W dniu 30 lipca 2018 roku do Prokuratury Rejonowej w Zgorzelcu zostało złożone zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa z art. 23 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej przez Stowarzyszenie (...) reprezentowanego przez Prezesa D. M..

W związku z dwukrotnym umorzeniem dochodzenia do Sądu wpłynął subsydiarny akt oskarżenia.

Dowód:

- wniosek z dnia 11.08.2016 roku o udzielenie informacji publicznej k- 4(akt DS.),

- zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa k- 1-3 (akt DS.)
- pismo TBS B. z dnia 7.09.2016r. k- 5(akt DS.)
- wyrok WSA z dnia 3 lipca 2018 r. roku IV SAB/Wr 50/18 wraz z pisemnym uzasadnieniem k- 7-11(akt DS.)
- odpisy orzeczeń wraz z uzasadnieniami dot. oskarżonego k- 12-24
- pismo TBS B. z dnia 13.04.2018r. k- 6 i 6v (akt DS.)
- zeznania świadka D. M. k – 25-27,35vetre-36verte

J. R. jest rozwiedziony, jest ojcem jednego dziecka, ma wykształcenie wyższe - ekonomista, zatrudniony jest jako na terenie Niemiec o uposażeniu miesięcznym 4.500,- złotych netto. J. R. był karany sądownie za czyny z art. 23 ustawy o dostępie o informacji publicznej. Jest zdrowy, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

Dowód :

- dane osobowe oskarżonego J. R. k. 35-36
- odpisy orzeczeń k- 12-24,

J. R. przedstawiono zarzut popełnienia przestępstwa z art. 23 ustawy z dnia 06 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej.

Przesłuchany w charakterze podejrzanego J. R. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego J. R. k.35 verte.

Sąd zważył co następuje:

Sąd dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego sprowadzających się jedynie do nie przyznania się do winy i odmowy składania wyjaśnień, zeznań świadka D. M. oraz dowodów z dokumentów w tym wniosku o udzielenie informacji publicznej, pisma TBS B. do SM z dnia 7.09.2016r. stanowiącego wezwanie do wskazania przez stowarzyszenie interesu publicznego w zakresie informacji publicznej o jakiej udzielenie się domagał, pisma TBS B. do SM z dnia 13.04.2018r. stanowiącego odpowiedź na wniosek oraz wyroku WSA we Wrocławiu wraz z pisemnym uzasadnieniem.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego, w których negował on fakt popełnienia czynu zabronionego zarzucanego mu aktem oskarżenia Sąd uznał, że jest to tylko przyjęta przez oskarżonego linia obrony. Jakkolwiek oskarżony w świetle prawa może odmówić składania wyjaśnień i ograniczyć się jedynie do stwierdzenia, że nie przyznaje się do popełniania zarzucanego mu czynu, Sąd ma obowiązek dokonać oceny tego oświadczenia w kontekście pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd orzekający nie dał wiary twierdzeniom oskarżonego, że nie popełnił on zarzucanego mu czynu, a to z tego względu, że stanowisko oskarżonego stoi w całkowitej sprzeczności z wniosków wynikających z dowodów z dokumentów zebranych w przedmiotowej sprawie.

Nie ma bowiem wątpliwości, że Stowarzyszenie (...) złożyło wniosek o udzielenie informacji publicznej w dniu 11.08.2016 roku.

Nie ma również wątpliwości, że do kwietnia 2018 roku, ze strony oskarżonego nie została udzielona odpowiedź na złożony wniosek.

Jakkolwiek we wrześniu 2016 roku TBS w odniesieniu do złożonego wniosku, uznając, że wniosek ten dotyczy informacji przetworzonej TBS wezwał Stowarzyszenie do wskazania interesu publicznego uzasadniającego złożone żądanie, jak również wskazał, że udzielenie informacji (w związku z oczekiwaniem na odpowiedź stowarzyszenia) nastąpi po dniu 22 września 2016 roku, tej informacji nie udzielił przez okres kolejnych 20 miesięcy.

W tym miejscu wskazać należy, że wykładnia przepisu art. 3 ust 1 pkt d w.w. ustawy nie pozwala na obciążenie strony wnioskującej wykazywania już na etapie składania wniosku, że żądanie w nim zawarte dotyczy informacji szczególnie istotnej dla interesu publicznego. Takim obowiązkiem jest obciążony podmiot dysponujący informacją publiczną i to on musi dokonać takiej kwalifikacji z chwilą otrzymania wniosku, ewentualnie po wezwaniu podmiotu do uzupełnienia argumentacji przedstawionej we wniosku (tak min wyrok WSA w Warszawie z dnia 5 lutego 2014 roku (...) SA/Wa 923/13).

W sytuacji zatem, gdy podmiot zobowiązany ustali, że wniosek dotyczy informacji przetworzonej wszczyna z urzędu postępowanie administracyjne zawiadamia podmiot wnioskujący, że wniosek dotyczy właśnie tego rodzaju informacji i wzywa do wykazania szczególnie istotnego interesu publicznego w udzieleniu tej informacji. Wówczas wnioskodawca powinien wykazać w czym przejawia się szczególny interes oraz wyjaśnić, w jakim zakresie uzyskanie informacji publicznej przetworzonej jest stwarza realną możliwość wykorzystania uzyskanych danych dla poprawy funkcjonowania organów administracji i lepszej ochrony interesu publicznego (wyrok WSA w Gliwicach z dnia 15 kwietnia 2015 roku, (...) SA/GI 75/13). Co więcej należy dodać, że upływ wyznaczonego wnioskodawcy terminu do wykazania interesu publicznego w udostępnianiu informacji przetworzonej uprawnia podmiot zobowiązany do podjęcia dalszych czynności zmierzających do rozpoznania wniosku o udostępnienie informacji publicznej.

To organ do którego wystosowano wniosek (a więc oskarżony), zobowiązany był dokonać obiektywnej oceny realizacji wymogu szczególnej istotności udzielania informacji przetworzonej dla interesu publicznego w każdym przypadku uznania żądanej informacji za przetworzoną. Wniosek powinien być rozpoznany zarówno, gdy brak w nim będzie jakiegokolwiek uzasadnienia „szczególnego interesu publicznego” jak również wtedy, gdy wnioskodawca w ogóle nie zareaguje na wezwanie by ten interes wykazał.

W takiej sytuacji podmiot zobowiązany do udzielenia informacji powinien samodzielnie zbadać przesłanki przemawiające za istnieniem szczególnej istotności dla interesu publicznego (tak wyrok WSA w Warszawie z dnia 5 lutego 2014r. (...) Sa/Wa 923/13). Ewentualnie wydać decyzje odmowną. Tak czy inaczej, organ do którego skierowano wniosek winien podjąć odpowiednie, skonkretyzowane działania.

Natomiast jak wynika ze stanu faktycznego niniejszej sprawy oskarżony dopiero po złożeniu przez Stowarzyszenie (...) skargi do WSA wystosował w kwietniu 2018 roku pismo, w którym przedstawił odpowiedź na złożony przez Stowarzyszenie (...) w dniu 11.08.2016 roku wniosek, o czym zawiadomił Sąd Administracyjny.

Oskarżony wobec braku odpowiedzi Stowarzyszenia w zakresie wskazania interesu publicznego o udzielenie żądanej informacji, w sytuacji, gdy miał wątpliwości co do zasadności wniosku, czy też przekonanie, że dotyczy on udzielenia informacji przetworzonej lub, że w ogóle nie stanowi takiej informacji był władny wydać decyzję negatywną o odmowie udzielenia takiej informacji. Wówczas decyzja ta mogłaby być ewentualnie przedmiotem oceny organu nadzrędnego.

Natomiast jeżeli oskarżony uznał, że wniosek jest zasadny winien był udzielić informacji publicznej zgodnie z żądaniem. Przy czym zarówno wydanie decyzji odmownej lub udzielenie informacji powinno nastąpić w określonym przez ustawie terminie.

Natomiast brak jakiegokolwiek reakcji ze strony oskarżonego przez okres 20 miesięcy, na złożony przez Stowarzyszenie (...) wniosek, a wreszcie skuteczna skarga do WSA oraz treść orzeczenia WSA, które w sposób jednoznaczny stwierdziło bezczynność organu (oskarżonego) mającą charakter rażącego naruszenia prawa w sposób jednoznaczny wskazują, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn.

Powyższe znajduje także potwierdzenie w zeznaniach świadka D. M.. Sąd oceniając zeznania świadka dał im wiarę albowiem w pełni korelują one z dowodami z dokumentów i brak jest jakichkolwiek podstaw do ich podważenia.

Nadmienić należy, że osobiste relacje oskarżonego jako Prezesa TBS z przedstawicielem Stowarzyszenia (...), jakie zaistniały na gruncie wynajmu lokalu przez D. M. i kwestii zaległości w płatności czynszu, jak również fakt, że D. M. składał wiele wniosków o udzielenie informacji publicznej w imieniu SM (...) nie mogą stanowić o uznaniu bezkarności oskarżonego. Należy pamiętać, że oskarżony działał jako organ, który podlegał ustawie o dostępie do informacji publicznej i emocjonalne względy, antypatie obu mężczyzn względem siebie nie mogły mieć wpływu na kwestie wynikające z obowiązków ustawowych.

W tym zakresie wypowiedział się również Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazując w uzasadnieniu wyroku, że fakt, iż ostatecznie została udzielona informacja publiczna wskazuje, że nie było obiektywnych przeszkód by oskarżony tej informacji udzielił wcześniej, bez konieczności wszczęcia kolejnego postępowania zarówno przed Sądem Administracyjnym, jak i Sądem powszechnym. Sąd ten wyraźnie też wskazał, że nie można mówić o zwykłym opóźnieniu ale o rażącej zwłoce, którego nie usprawiedliwiają argumenty przedstawione przez oskarżonego. Sąd orzekający to stanowisko podziela. Takie też argumenty dotyczące wzajemnych relacji oskarżonego i oskarżyciela oraz ilości złożonych przez niego wniosków zostały przedstawione w mowie końcowej obrony. Nie mogą one jednak stanowić podstawy do uznania, że nie doszło do popełnienia czynu zabronionego, bowiem oskarżony winien był działać w granicach ustawy o czym Sąd wypowiedział się powyżej.

Podsumowując, zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na stwierdzenie, że J. R. jako prezes zarządu spółki z o.o. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu to jest naruszenia dyspozycji przepisu art. 23 ustawy o dostępie do informacji publicznej, który penalizuje zachowania polegające nie udostępnieniu informacji publicznej przez podmiot, który jest zobowiązany do jej udzielenia w określonym przez ustawę terminie. Podkreślenia wymaga, że zasadą jest, że od osoby (podmiotu, który ubiega się o udzielenie informacji publicznej), nie żąda się wykazania interesu prawnego lub faktycznego żądania (art. 2 ust. 2 ustawy). Zasada ta znajduje ograniczenie w sytuacji, gdy osoba uprawniona (podmiot) zwraca się o udzielenie informacji publicznej przetworzonej, które jest możliwe jedynie w takim zakresie, w jakim jest to szczególnie istotne dla interesu publicznego (art. 3 ust 1 pkt 1 ustawy) oraz do ponownego wykorzystania informacji, które następuje zgodnie z odrębnymi regułami określonymi w ustawie z dnia 25 lutego 2016 roku o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz.U. poz 352 ze zm)

Pojęcie informacji publicznej ustawodawca określił w art. 1 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 06 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej. W ich świetle informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych, a w szczególności o sprawach wymienionych w art. 6 ustawy. Ponieważ jednak sformułowania w tych przepisach wskazane nie są zbyt jasne, należy przy ich wykładni kierować się art. 61 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z którym, prawo do informacji jest publicznym prawem obywatela, realizowanym na zasadach skonkretyzowanych w ustawie o dostępie do informacji publicznej. Informacją publiczną będzie każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa.

Natomiast przepis art. 4 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej stanowi, że obowiązane do udostępnienia informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, w szczególności: organy władzy publicznej, organy samorządów gospodarczych i zawodowych, podmioty reprezentujące zgodnie z odrębnymi przepisami Skarb Państwa, podmioty reprezentujące państwowe osoby prawne albo osoby prawne samorządu terytorialnego oraz podmioty reprezentujące inne państwowe jednostki organizacyjne samorządu terytorialnego, podmioty reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym oraz osoby prawne, w których Skarb Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub samorządu gospodarczego albo zawodowego mają pozycję dominującą w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów. Takim podmiotem bez wątplenia jest Towarzystwo Budownictwa (...) Spółka z o.o. w B..

Oznacza to, że w sytuacji, gdy przedstawiono Spółce, której Prezesem jest oskarżony, wniosek o udzielenie informacji publicznej winna ona zgodnie z regulacjami powołanej wyżej ustawy udzielić stosownej odpowiedzi lub też dokonać oceny, czy wniosek ten dotyczy informacji publicznej, jeśli tak o jakim charakterze.

Przesłanką zatem warunkującą zastosowanie określonej w przepisie art. 23 sankcji jest zaniechanie po stronie zobowiązanego podmiotu. Taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie. Organ dopuszcza się zaniechania, a tym samym naraża na określoną w przepisie sankcję, w sytuacji nieudostępnienia informacji zgodnie ze złożonym przez zainteresowanego wnioskiem, jak również nie wykonując określonego ex lege obowiązku. Inną okolicznością może być wydanie decyzji o odmowie dostępu do informacji, w sytuacji braku norm uzasadniających zajęcie takiego stanowiska. Stanowi o tym wprost art. 16 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy. W rozpoznawanej sprawie J. R. działając w imieniu reprezentowanego przez siebie podmiotu również tego rodzaju decyzji nie wydał.

Znamiona czynu zabronionego aktualizują się odpowiednio z chwilą upływu określonego w art. 13 ustawy terminu 14 dni, od dnia złożenia wniosku. Jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w tym terminie podmiot obowiązany do jej udostępnienia, powiadamia w tym terminie o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni informację, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia wniosku.

W rozpoznawanej sprawie oskarżony działając jako prezes zarządu Spółki Towarzystwa (...) nie udzielił takiej odpowiedzi przez okres 20 miesięcy, pomimo, że wezwał we wrześniu 2016 roku wnioskodawcę do wykazania szczególnego interesu publicznego, powiadamiając, że odpowiedź nastąpi po 22 września 2016 roku, a następnie zaniechał jakichkolwiek działań do kwietnia 2018 roku.

Oznacza to, że oskarżony dopuścił się czynu zabronionego, poprzez zaniechanie, daleko idącą beczynność w zakresie obowiązków nałożonych na niego w drodze ustawy. Co więcej jak wynika z wyroku WSA powołanego powyżej Sąd ten stwierdził, że beczynność Zarządu Towarzystwa Budownictwa (...) w B. w rozpatrzeniu wniosku z dnia 11.08.2016 roku miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa. Podkreślić w tym miejscu należy, że w sprawach z zakresu dostępu do informacji publicznej stwierdzenie przez sąd administracyjny, że organ dopuścił się beczynności lub przewlekłości z rażącym naruszeniem prawa, uzasadnia jednocześnie podejrzenie popełnienia czynu zabronionego, o którym mowa w przepisie art. 23 ustawy o dostępie do informacji publicznej (por wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28.10.2016 r. sygn. I OSK 734/15).

Zaznaczyć przy tym należy, że odmowa udostępnienia informacji publicznej, stosownie do dyspozycji art. 16 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy, winna nastąpić w formie decyzji administracyjnej. W rozpoznawanej sprawie J. R. działając w imieniu reprezentowanego przez siebie podmiotu również tego rodzaju decyzji nie wydał.

Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu orzekającego J. R. jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. w B., swym zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 23 ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Mając na bowiem na uwadze treść przepisów art. 1 ust. 1 i art. 4 ust. 1 pkt 5 ustawy o dostępie do informacji publicznej wnioskowane przez Stowarzyszenie w piśmie z dnia 19.01.2015 r. informacje miały charakter informacji publicznej, a Towarzystwo Budownictwa (...) sp. z o.o. w B. niewątpliwie należy do podmiotów zobowiązanych do jej udostępnienia, na co wskazuje odpis Krajowego Rejestru Sądowego nr (...), gdzie wynika, że jedynym współnikiem organu zobowiązanego jest Gmina B., zaś prezesem zarządu spółki był w tym okresie J. R..

Mając na uwadze brzmienie przepisu art. 23 ustawy o dostępie do informacji publicznej, jak też postępowanie pozostającego w rażącej zwłóce prezesa zarządu TBS w B., związane z beczynnością w wydaniu decyzji administracyjnej w związku z wnioskiem Stowarzyszenia (...) z dnia 11.08.2016 r. o udzielenie informacji publicznej, stwierdzić należy, że oskarżony w sposób świadomy uchylił się od udostępnienia informacji publicznej przez (...) sp. z.o.o. w B. w okresie opisanym w akcie oskarżenia.

Stanowisko obrońcy, że wnioski Stowarzyszenia (...) w swej treści są podobne, powtarzalne, że D. M. uzyskiwał informacje ustne, a tym samym, że można z tego wysnuć tezę, że również wniosek

z dnia 11.08.2016r. dotyczył żądania udzielenia informacji przetworzonej nie zmienia faktu, że oskarżony w ogóle nie zastosował się do obowiązującej go procedury.

Sąd poruszał już tę kwestię powyżej i nie ma potrzeby jej powielania. Oskarżony bowiem mógł wydać decyzją odmowną o udzielenie informacji publicznej, w sytuacji gdy było to uzasadnione. Natomiast beczynność przez blisko dwa lata od dnia złożenia wniosku niezależnie od wstępnej oceny co w sobie zawiera, wymaga podjęcia stosownych kroków określonych ustawą.

Wobec takiego stanu sprawy Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu uzupełniając kwalifikację prawną o art. 12 k.k. mając na uwadze czasokres pozostawania z beczynności. Za popełnienie tego czynu ustawodawca przewidział alternatywnie karę grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. J. R. wprawdzie był karany sądownie za tego samego rodzaju czyn, jednakże Sąd uznał, że jego postawa i warunki osobiste pozwalają na orzeczenie wobec niego kary grzywny. Sąd wymierzył J. R. karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 20,00 złotych każda z nich uznając, że kara grzywny orzeczona w takiej wysokości wypełni przewidziane prawem cele i stanowić będzie dla oskarżonego wystarczającą dolegliwość, adekwatną do stopnia jego zawinienia i stopnia szkodliwości społecznej czynu oraz sytuacji materialnej i rodzinnej oskarżonego, a także uwzględnia w swej dolegliwości fakt uprzedniego karania. Będzie stanowić także wyraźny sygnał, że tego rodzaju zachowania osoby, która związana jest przepisami ustawy o udzielaniu informacji publicznej, nie będzie akceptowane i zasługuje na wymierzenie kary, a tym samym da wyraz zdecydowanego braku społecznej akceptacji dla tego typu zachowań.

Orzeczona tak kara winna spełnić swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie na podstawie art. 627 § 1 k.p.k. w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 11 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2015.1800) Sąd zasądził od oskarżonego J. R. na rzecz oskarżyciela substydialnego Stowarzyszenia (...) – kwotę 1008 złotych tytułem poniesionych wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie oraz na podstawie art. 628 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 640 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonego J. R. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, to jest zryczałtowaną opłatę w kwocie 300 złotych, od uiszczenia której oskarżyciel substydialny został zwolniony.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować
2. Odpis wyroku wraz z pisemnym uzasadnieniem proszę doręczyć obrońcy R.pr. R. Z. z pouczeniem o możliwości wywiedzenia apelacji,
3. K.. 14 dni.
- 4.10.2019r. .